

15. søndag efter trinitatis 2018

Et menneskes liv kan beskrives ud fra de mennesker, vi møder. Der er nogen, som vil betyde store ændringer i vores liv, nogen andre ganske små. Der er nogen mennesker uden hvem vi slet ikke ville have været her – vores forældre og bedsteforældre osv – og nogen andre som har betydet en afslutning eller et farvel. Men vores liv kan også beskrives ud fra vores møde med Gud. For nogle mennesker vil det være fraværet af et personligt møde, der kommer til at fylde. Overraskende mange kan dog fortælle om, hvordan Gud var tilstede hos dem – måske bare et øjeblik. Som et glimt af lys i sorgens mørke, som en nådig regnbyge efter steghede sommerdage. Vi ved og får ofte fortalt, at Gud råder for liv og død, for sol, regn og vind. Men Gud møder os også, hvor vi ikke venter det. I et troens øjeblik, som ganske kan forandre vores liv.

Her ved vores høstgudstjeneste har vi hørt tre tekster fra Bibelen om at møde Gud. Vi hørte et stykke af salme 73 fra Salmernes Bog i det Gamle Testamente, hvor salmisten taler om sit forhold til Gud. Ja, det er næsten som en bøn om at blive holdt fast af Gud, selv om vi godt ved, at vi, som alt andet levende, har en begrænset tid i denne verden. At holde sig til Gud og blive holdt fast af Gud, at være Gud nær – det er godt for et menneske. Gud er almægtig, Han er evig og uforanderlig, den samme gode Fader, uanset hvad der sker i verden og i vores liv. Hvis alt andet omkring os føles usikkert og vaklende, så er Gud vores sikre grund under fødderne. Ham kan vi stole på, når vi tvivler på alt andet. Det er et møde med Gud, som gør os stærke og trygge, for alting er Guds. Og det er vi også.

Vi hørte også fortællingen fra Apostlenes Gerninger om Filip og den etiopiske hofmand. Filip var en af Jesu disciple, og efter Jesu død, opstandelse og himmelfart, er Filip med til at udbrede budskabet om, hvem Jesus Kristus er. Vi hører, at en engel har fortalt Filip, hvor han skal gå hen, og at Ånden – Guds Helligånd - er med Filip og fortæller ham, hvad han skal gøre. Gud er altså med Filip, og det kan den etiopiske hofmand mærke. Han ønsker sig straks at blive døbt, da han får muligheden for det, for han kan også mærke Guds nærvær gennem ordet om Jesus. Det er et livsforandrende møde. Hofmanden var bogstaveligt talt gået i stå. Han holdt stille med sin vogn, og selv om han læste højt for sig selv, så forstod han ikke ordene. Han var strandet i åndeligt mørke. Gud så hofmandens nød og hjalp ham ud af den ved at sende Filip med glædeligt budskab, evangeliets ord. Og hofmanden så lyset, han så Gud i Jesus Kristus. Og at han i dåben gik ind til livet med Gud, derfor rejser han videre med glæde, selv om Filip må videre til andre, der også havde brug for evangeliets ord.

I dagens evangelietekst møder vi Jesus selv og to kvinder, som vi også kender ret godt. Det er søstre Martha og Maria, søstre til Lazarus, den mand som Jesus kaldte ud af graven, selvom han allerede havde været død i 4 dage. Men den historie gemmer vi til næste søndag. Martha og Maria boede i landsbyen Betania, og de var gode venner med Jesus. I dag er Jesus kommet på besøg, og vi ved fra når vi selv har gæster, at den slags fører altid en hel del arbejde med sig. Det tager Martha sig af. Den travle Martha. Maria gør ikke. Hun har bare sat sig ned for at lytte til Jesus. Det er også to forskellige måder at møde Gud på. Nogen suser rundt og er meget aktive for at gøre alting godt. Er travle og effektive, så man næsten kan miste pusten af at se på dem og være vidne til alt det, de får udrettet. Arbejdsbier, der også godt kan stikke lidt, hvis andre ikke er helt så effektive og hurtige. Og så er der andre, der sætter sig passivt ned og tager imod. De lytter og tager ind og føler troen med hjerte og krop. De mediterer og tænker og beder på nye og anderledes måder.

Jesus siger til Martha, at Maria har valgt den gode del, nemlig den del, der betød, at hun kunne være Jesus nær og høre, hvad han havde at sige. Det er den del, vi får, når vi går i kirke. Her, hvor vi kan sætte os ned og lytte og være Gud nær. Der forlanges ikke mere af os end det. Her er der plads til ro og fred, til tanker og bøn. Der er plads til at vi kommer til Gud, som vi er. For der er virkelig højt til loftet i Guds hus. I dag er vi alle sammen børn, der er kommet på besøg hos vores Fader – for at sige tak. Højlydt, så det klirrer i salmerne, stille i hjertet under bøn.

Møder vi Gud i kirken, som Maria mødte Jesus, så bliver mange af os straks forvandlet til Martha uden for kirkedøren. Hverdagens travlhed melder sig, og mødet med Gud udsættes til vi har tid. Eller gør det? For vores dagligdag, vores arbejde og familieliv skulle gerne afspejle, hvad vi fik med os herfra. At ordene om Gud og Hans uendelige faderlige kærlighed har fundet plads i hjerter og bevidsthed og at vi handler på dem. Mødet med Gud må have indflydelse på, hvordan vi møder vore medmennesker. Fordi gennem Guds ord, ved Jesu Kristi lære, må vi indse, at ethvert menneske er dyrebart for Gud og derfor også bør være det for os.

Lige som der er forskel på hvordan vi møder Gud er der forskel på, hvordan vi handler på det møde. På hvad vi gør med vores viden om, at vi skal elske vor næste som os selv. Nogen skriver en salme om det, andre deler soveposer ud til hjemløse. Vi har brug for begge dele. Spørg også jer selv, hvem I helst vil passes af, hvis I blev syge – Martha eller Maria? Maria kunne sikkert bede for jer, holde jer i hånden og fortælle opmuntrende historier, mens Martha ville bringe styrkende suppe og kamille te eller hække et varmt tæppe. Mon ikke begge dele er godt for et menneske og er et billede på den kærlighed, vi har til hinanden? Hvad enten vi er en Maria, en Martha eller måske endda en Filip, så har Gud mødt os med sit mægtige ord i dag – til glæde og trøst, så vi får styrke til at møde dagligdagens pligter uden for kirkedøren og leve vort liv efter Guds vilje. Taknemmelige over al hvad vi fik givet. Amen.